

1179. 864

Koli-ramat.

Koli-ramato esõimenne jäggo.

A B D = ramat.

Se ramat maksab nenda pogitud
5 kopp. hõbbe rahha.

Talliõnas, 1854.

1278

864

Koli - ramat.

Koli - ramato esfimenne jäggo.

A B D = ramat

Calliñas,

trükkitud Lindworsi pärijatte kirjadega.

1854.

K. Kärber?

Von dem Ehstländischen Evangelisch-Lutherischen Consistorio wird hierdurch attestirt, daß in nachstehendem Schulbuche nichts wider die heilige Schrift und die symbolischen Bücher der Evangelisch-Lutherischen Kirche enthalten ist.

Reval, Dom, den 11. Februar 1853.

Nr. 193.

Gebhardt,
Assessor Consistorii.

Rud. Görtschmann, Secr.

Der Druck dieser Schrift wird unter der Bedingung gestattet, daß nach Beendigung desselben der Abgetheilten Censur in Dorpat die vorgeschriebene Anzahl Exemplare vorgestellt werde.

Dorpat, den 10. Mai 1854.

Nr. 57.

Abgetheilter Censur de la Croix.

A B D-ramat.

Pisfofessed tähhed.

a b d e g h i j k l
m n o p r s s t u w

Sured tähhed.

A B D E G H
I K L M N O
P R S T U W

á ó ù

Polikkud sannad.

(kus ilma heäleta täht ees seisab.)

ba	be	bi	bo	bu
da	de	di	do	du
ga	ge	gi	go	gu
ha	he	hi	ho	hu
ja	je	ji	jo	ju
ka	ke	ki	ko	ku
la	le	li	lo	lu
ma	me	mi	mo	mu
na	ne	ni	no	nu
pa	pe	pi	po	pu
ra	re	ri	ro	ru
sa	se	si	so	su
ta	te	ti	to	tu
wa	we	wi	wo	wu

lä lö lü. — mä mö mü. — nä nõ nü.

Polikkud sannad.

(kus heäleaga täht ees seisab.)

ab	eb	ib	ob	ub
ad	ed	id	od	ud
ae	ee	ie	oe	ue
ag	eg	ig	og	ug
ah	eh	ih	oh	uh
ai	ei	ii	oi	ui
af	ef	if	of	uf

al	el	il	ol	ul
am	em	im	om	um
an	en	in	on	un
ao	eo	io	oo	uo
ap	ep	ip	op	up
ar	er	ir	or	ur
aš	eš	iš	oš	uš
at	et	it	ot	ut
au	eu	iu	ou	uu
aw	ew	iw	ow	uw

äl öl üll. — äm öm üm. — än ön ün

Kolme tähhega.

jah	tal	sel	fof	woi	rut
kaš	kät	sep	fon	wof	sui
lai	näp	tef	kot	jut	ful
paš	kel	wet	lof	kui	küt
pap	kep	lip	moš	kuf	püi
pat	keš	miš	noš	kus	püš
sai	mem	pil	nou	mul	pau
sam	met	wil	rot	nui	tüf
šap	peš	foi	soš	nut	tru

Netja tähhega.

haaw	jalg	feel	kurb	müts
hais	järg	kelm	laps	noor

haud	jook	kirp	laul	saks
heäl	jukt	kits	leib	fulg
hein	juur	köht	lind	tark
hily	kael	font	loof	tint
hind	käis	körw	maks	waat
hulk	kärn	kuin	mees	wend
hunt	karn	külm	must	wihk

Wie tähhega.

allam	illus	öigus	selge
armas	ingel	önnis	südda
ellam	körge	ohwer	terra
ennam	künal	palwe	terwe
höbbe	lotus	pölli	uhkus
hukka	mudda	pühha	üंबर
julge	nende	rahhe	ulits
jodik	nugga	risti	walle
jöffe	nürri	röwel	warri

Kue tähhega.

aednik	lastma	söbber
ellama	meleto	tüttar
haljas	näitma	usklik
jannes	öppeta	wärram
ihkama	pallus	walgus
kapsta	rahwas	woimus

Kolme jaolisfed.

armastus	pöllotõ	õppia
iggawest	süddamed	ohhakas
karjatsed	terwisfed	peiopois
maenitsus	äbbausf	saddulas
õnnistus	ihholik	sõmmerad
orjapõlw	mattusfed	tulispassf

Nelja jaolisfed.

äbbausflik	lahtilõma	nurjatumad
ellaminne	maialinne	pottiseppad
hädalinne	nikkutama	pohjapoolsed
ihhaldamist	nobbedaste	rippakille
jamsimissed	nõrkuminne	sandikodda
kibbowitsad	nodamehbed	wiltakite

Mitme jaolisfed.

õnnisteggia	rõmustamisfeks
leppitamisse	üllesärratud
armokulutaminne	sõnnakuuljattele.

Sind laulab.	Laps maggab.
Summi sullab.	Pu kaswab.
Tulli põlleb.	Wessi joseb.
Sil õitseb.	Summal aitab.
Leib ja sool.	Terre lounat.

Päike paistab
Silm nääb.
Issa ja emma.
Ihho ja hing.
Jummala todda.

Wihm saiab.
Kõrw kuleb.
Wend ja ödde.
Meel ja moistus.
Laulo ramat.

Kui tö ni palk.
Rahho ja rööm.
D ja pääw.
Silmawessi.
Toit ja katte.

Palluge ja walwage.
Ello ja surm.
Hommiko ja õhto.
Süddame palwe.
Ust, armastus, lotus.

Laisk laps parsil, hea loeb ramatust.
Hullo koera eest jõe kaugele ärra.
Hea koer ei jõe mitte perremehhe jurest ärra.
Sälloke, ärra karga metsa pole, hunt wahhib.
Laps õppi kirjotama, sureks saad, tännad.

Pühhapäwa rie panne illusti jälle kirsto
sisse.

Liinas uhked maiad, hulk rahwast, suur
kärta.

Emma wanna, tüttar noor: ihho illo mun-
nakoor.

Kiwwi raske, ärra tõsta, lapsokenne haiget
saad.

Sulg on kerge, tinna raske, hoia ennast
patto eest.

Summal näab kui on pimme, wata ette
innimenne.

Pois püdis kenna linno. Lasse lahti, hea laps.
Linnul puris halle meel: metsas laulab
röömsaste.

Lammas wagga, hunt tigge, koer tru.
Kaste hiilgab koido walges, lilled lojat
tännawad.

Saige sures wallus maas, terwe aitko töb-
bist meest.

Willi walmis, sirbid kätte, lähme röömsast
leikama.

Kannaemma kagotab, kannapoiad piiksumad.
Linnopesa wägga kõrges, kalla kodda süg-
gawusses.

Wanna Pea auusta, hallid juuksed terreta.

Ilma töta ei sa süa: rikkaks sada ärra püa.
Kes waest meest aitab, se laenab Summalale.

Thhowarra hoiad, hingewarra kautad.

Pühhal päwal olle pühhas koias.

Ello ürrikenne, surm äkkilinne, kohhus
iggawenne.

„Jodikud ei pea taewariki pärrima.

Röömsat andjat armastab Summal.

Maestele kulutakse armoõppetus.

Peab ollema üks karri ja üks karjane.

Undke Summalale, mis Summala pärralt.“

Lühikesed sannad.

A.

Ued, äär, äi, äm, aeg, ait, ais, auk, aur.

Haab kaswab aia äres. Äi ja äm on sedda istutanud. Minna ei mälleta, paljo aega sedda on. Uitas on ued aisad: kas naad peaksid ka hawa puust ollema? Mis sa arwad, Udo?

Ei olle wist, naad woiwad kasse puust olla, nenda kui se lauatiik, mis toas augo ees on, kust aur wäljakäib.

Rule, kuida kaks wenda jutto aiawad. Dode kulab ukse peält, mis naad seäl rägiwad. Tulleb ka liggi, istuwad kolmekeste oue rohho peäle mahha.

E.

Emma, ees, et, ette, emalt, ei, eile, egga, ennam.

Emmake, las' minna käin ees. Ma noppin hull hernid, et sa woid louna keta. Kui sinna ikka ette astud, siis minna ei sa neid emalt nähha!

Ei mitte laps, käi agga minno tagga. Sa tallad muido paljo mahha. Eile teggid jubba kahjo omma jooksmissegaga. Egga sinmust ommeti noppiat ei sa. Lähme nüüd koio. Jubba küllalt, ei olle seks torrats ennam tarwis.

Wata, kuida kääwad: emma ees, herved kää;
pissoke Ello tagga, herved suus.

S.

Issa, istus, jälle, immelik, illus, ilm,
inglid, innimesed, ihho, iggaw.

Wanna issa istus ues pingi peäl, põl-
letas pipo, leitäs rehhapulke. Kui jälle üks
walmis, pissoke Jürri wöttis hoida. Küssis:
„Wanna taat, tänna on ni immelik illus
ilm, ja sinna seie otama, wist tullewad inglid
taewast warsi innimestele woõrakš, watama,
kui hea ello siin on.“

Wanna issa wastas: „Minno ihho wässind,
hingel iggaw odata. Parreminne lähhäksin minna
inglitte jure, watama, kui kallis ello neil seäl on.

Rehhapulgad said walmis, rehha pandi aita.
Süggise wötsid teised sellega logo. Wanna issa
wässind kehha maggas furnoaedas risti al rahho-
likkult. Pinnokessed laulsid puokste wahhelt ülle-
welt mahha.

D.

Ödde, onno, otse, orras, ounad, öhto,
öied, orraw, oksad, otsas.

Otto olli pahha pois. Läkšid öega onnole
küllasse. Pool wersta maad otse orrase
penart möda. Onno andis ouno. Öhto tulle-
wad koiw pole. Del teises käes öied ja lilled,
teises käes kenna oun, Öttul suur kaddaka kep

kä. Pääsid wanna männa alt möda. Drraw wahhib üllewelt, hüppab ühhest oksast teise.

Pois ütles: „Anna oun, ma wiskan orrawa mahha.“ Sodde ütles: „Ei ma tahha!“ — läks eddasi. Pois jooksis järrele, kiskus wäggise ouna õe käest ärra, wiskas kiwiga orrawa järrele: se läks kermeste ülles. Siis ta pistis ouna suhho. Sel wessi filmis. Issa kulas järrele. Ottule sai witsso. Sut otsas.

U.

Uhke, uur, üks, uus, ümber, ütles, ussin, ülle, uks.

Zula olli kirjotaja uhke tüttar. Issa ostis Judi käest piskokesse tinna uri, klaas peäl, kaks nõála numre laua peäl: agga rattast mitte üht ainust sees.

Zula tuli omma uriga saunanaese lastele head kingitust näitama. Tinnatül rippus paela otsas kaela ümber. Wöttis uri kaelast ärra, ütles: „Waatke, mis minnul on. Teil polle ühtegi tunniarro.“

Saunalaps ütles: „Meil on kük õse, päike päwa.“ — Zula wastas: „Mis sit se on. Agga wata minno uri. Ma näitan teistele ka.“ — Ustus ussinaste ülle ukse. Uur löi wasto ukse lingi: kripst klaas katki.

Zula nuttis. üks klasiitül läks peusse. Berri wäljas. Kallis kingitus katki. Keit uhke lapse lotus läks tühja.

Saunanaese kuf laulis elledaste. Väike
paistis kõrgelt mahha.

S.

Saige, härg, hal, hunt, hästi, heinad,
hirm, hind, hiir, homme.

Saige härg maas, halli hundi kistud,
ei tahtnud hästi heino süa. Perremehhel
hirm, et ta ei sure; maksis kalli hinna.
Hiir pilkas härga: „Miks sa ei wata ette?
Sul on jo küll sured silmad Peas!“

Härg ütles: „Mis tänna juhtus minnule,
woib homme tulla sinnule.“

Teisel päwal kas panni hire nahka. Härg
sai jälle terweks.

K.

Koer, kaew, kas, küüs, kael, kep, kits, kuf,
kõrw, kääp.

Koer aukus kaewo äres kassi peäle
kurjaste, kassi küned koera silmi, koera ham-
bad kassi kaela.

Pois löi omma keppiga ühhele ja teisele.
Kits süis ütles kufke wasto: „Parras, et
naad pekka sawad, miks naad ikka tüllis ka, ei
woi rahhus ellada.“

Koer süis ütles kassi kõrwa: „Anna
omma kääp se peäle, et keif riid on otsas nüüd,
unnustud keif wanna süüd.“

Kas ei annud kappu se peäle, tõstis hirm-
sast omma heält. Koerakenne rahhul käis, kassil
südda wihha täis.

L.

Laps, lin, laat, lint, laud, laul, leib,
look, lehm, leht.

Wissoke laps sõi linna saia lada poe
kõrwas, watab, mis illusad kirjud linnid rip-
puwad seal poe laude peält mahha.

Pimme sant laulis. Laps ütles: „Säh,
sant, sõ sinna ka walget leiba.“

Shto wannemad tahtwad koio minna, lada
kärra lähhäb ka jubba wähhemaks. Ei laps-
kest kussagi. Kõil naad küssiwad üht ja teist.
Keik muido. üks seab loka, teine seub lehma.
üks katsub püssi lukko, teine wahhib ra-
mato lehti.

Wissoke laps jänud poe kõrwa kaupmehhe
kaera kotti peäle maggama: jubba pimme kä.

Sant lähhäb möda, poisike weab kätpidi.
Sant laulab, laps ärkab unnest, nuttab: „Kus
taat ja mäm?“

Sant tundis häelest ärra, tõstis sülle, ja
hüdis waljuste: „Kus ollete? Teie laps on
siin!“ — Teised mehhed juhhatasid lapse wan-
nemad jure.

Need andsid sandile peo täie waskrahha
rõmo pärrast. Sant laulis kenna laulo, tän-
nas Summalat peäle, ütles lapse wasto enne
lahkumist: „Summalaga, lapsoke, taewaisa tai-

mehe, kaswa temma rõmuks ülles, inglid kandko ommas sülles, sinno kallist hingekest tännapääv ja iggawest."

M.

Madli, marjad, ma, moisa, maia, maggust, mäe, mäna, metsa, müd.

Madli noppis laupä õhto marjo sure korwi täis, ei ühtainust pistnud suhho, otšis, watis, noppis, käis: „Ma wiin õppetajale, kingib ramato minnule.“

Polnud kaugel kirrikomoiš, maia paistis perresse, lambad wõtsid maggust rohto, tüdruf kandis marja korwi, aknad lahti, orrilatte heäl tuli wasto temmale seält.

Ustus tuppä, terretas, andis marja-korwi kätte. Õppetaja wõttis süa, pärrast kappi ukse lahti, ütles: „Karjalapsoke, säh sulle karjalaste ramat.“

Madli tännas, ruttuste jälle omma karja jure, istus mäe kingo peäle, wanna mäna warjo alla, lambatalled metsa äres, lapsse südda sures rõmuš.

Müd, se wõttis kaewata, pistis ninna mullast wälja, rutto jälle augo sisse, ei ta tahtnud walget nähha. Madli ohkas raskest, mõtles maia perre peäle.

Madli perres pimmedus, isša, emma, wennad, õed, sullased ja ümmardajad, ei ühtainust ärratud. Naad ei holind luggemisest, egga sallind lauloheält. Pühhapäwal kirriko kellad hüüdsid

nenda halledast: „tulge wõtke ellowalgust;“ —
nende kõrwad kaugel ärra, õhto kõrtsis lust
ja kärra.

Wagga tüttarlapsõke pididi nago palja jallo
nõggestest ka läbbikäima.

Summal satis ingli taewast, peästis Madli
keigest waewast: temmal nüüd seäl kori peäl
iggawenne rõmoheäl.

N.

Noor, naene, nimmi, Nedo, näitis, näggo,
näddal, noot, nuttis, nael.

Noor naene, nimmi Nedo, näitis
omma lapse kenna näggo külla rahwale, ütles:
„Waatke nüüd, mehhed, naesed, kel agga filmad
Peas on, kas on kellegil ni illus laps, nago
minnul on?“

Nemmad ütlesid: „Ea on kui rosilil, mis
õitseb rohhoedas, ja annab omma maggust
haiso tunda.“

Näddala pärrast kukkus lapsõke jõkke,
wauš pohja, mehhed tõmbasid nodaga furno-
kehha wälja, wisid emma kätte. Naene nuttis
õ otsa, walwas furno lapse jures.

Küllalisesed tullid teisel hommikul, pallusid:
„Näita ommeti weel ükskord lapse näggo, enne
kui sa mulda panned.“

Emma pühkis filmi, löi naeltega kirsto-
kane kinni, ütles halleda heälega: „Küül para-
disis sate nähha, seäl parreminne paistab ta;
mo rosililleke on läinud, seäl iggaweste õitsema!“

P.

Pruut, pulmad, paljo, perre, pois, padda,
pudro, püt, pea, paddi.

Prudi pulmad, paljo perret, woö-
rad kangelst, roga küllalt. Peter pois läks
paia jure, pulma pudro katsuma.

Wanna eit kül kelas kangelst: „Kassī ärra,
mis sa tülled, minne mäele teiste jure, egga
finna ilma jä!“

Pois läks wälja kõgi tahha. Wanna eit
läks püttid toma. Peter rutto paia kallale,
pistis näppo pudro sisse: „Dh sa sögge! Dih,
mis wallus!“ — karjus, kargas, kõgist oue.

Dhto teised pulmalised röömsast laulsid
elledast. Poisite seäl külmas kambriis ütši. Pea
p ad ja peäl: sured willid kää külges, kül ta
nuttis halledast. Ei ta sanud öse mata, ei ta
sanud pruti saatma.

Kummal teggo pea tehtud, waewab kawa
aega meelt, mittokord on sedda nähtud, jääb
ka eddespidi weel.

R.

Rätsep, rahwas, rided, riidlema, rökima,
rubla, raaw, rohhi, rutto, romama.

Rein olli tark rätsep, keik küllarahwa
rided temma tehtud. Muido wagga kui lam-
mas: kui mäelt tubba soe, riidles ja rökis
kui loukoer.

Õstis linnast sinnist kallewit, kuenõbid ja õmblusse nõälad, keif kokko kümme hõbbe = ru bla eest. Allevi kõrtsis üks sutäis, mõtles, arwas; pärrast korter wina, wimaks puddel õllut peäle. Hakkas wanduma, mis hirmsaste. Kõrtsiisand ütkas uksest wälja, riiv ette.

Sõidab läbbi metsa, süggaw liiw, (seäl kus te kallab ärra sure posti tee peält wasfa- kut kät kallewi wabriko peäle). Jubba noors- kaa sällili maas wankre peäl. Ku paistab, tähhed hiilgawad. Hobboße lomakesfel nälg, pörab rawi pole rohto söma. Korruga prauht ümber. Mehhe Pea kiwvi wasto, werri jook- seb möda pallet. Joobnud mees kui sigga mag- gab rawi mudda sees.

Harjaostja tulleb liggi, watab, wahhib üm- berringi, ütleb: „Se kallew kõlbab mulle kirriko rideks, oih nõbid, nõälad ka jubba jures: Sum- malaga, joobnud mees!“ — Lüks ruttu eddasi.

Teisel hommikul päwa touso aega rätsep roma b rawist wälja, oõrub filmi, otsib omma kaubaasja, ei ühtegi; hakkab nutma: „Oh minna waene, kes kurjatõggija on sedda teinud!“

Pimanaene lähhãb omma wankrega liina pole, ütleb: Mis on läinud, se on läinud, ar- mas wiin on sedda teinud.

S.

Sant, suits, saks, sai, saun, su, film, seep, siid, suk.

Sohwia olli laisk tallorahwa tõ peäle, mõtles: „Mis waene sandiello se on süin

suitsu toas. Mul on saksanimmi, moisapreili ristiemmaks. Must leib ei kõlba minnule, woin ka kord linna saia katsuda.

Laupä õhto pesti saunas suud, silmad sebiga puhtaks; pühhapä hommiko sidirättik laela, walged sukkad jalga, hüppab kui arrakas ülle linna kiwifilla uhkeste ja röömsaste saksa kohta otsima, öse, maggas jubba sakste maias kennas toas.

Kolme nädala pärrast astub tasfakeste, nuttes ja ulludes, jälle sestammast kiwifillast ülle. Dli praego omma passiramato sanud nahha peäle.

Sohwikenne pididi jo ommeti ka roheliisse kallewi kappotit kandma, nago teised linna tüdrukud. Warrastas omma sakste käest kolm hõbbe lusikat, pakkus kullaseppale müä. Se mees tundis kohhe ärra, temma omma tehtud töö, andis kohtule ülles.

Sohwile sai kolmkümmend ropso witsu, radihone treppi peäl. Wanna serfant moistis wallo anda.

Summalaga linna saiad! Sohwikenne koio pole.

T.

Talgud, tansi, tubba, tolmo, tagga, teine, touse, tüdruk, tarwis, tulle.

Küllas sured talgud. Torropilli armas heäl, wiolet ka kuulda seäl. Tomas tansib Tioga. Tõnnis Trino tagga järrele. Tannil hüppab Trutaga. Tubba tolmo suitsu täis.

Pipo hästi põlletakse, wina rohkest pakkutakse, õllut tagga järrele. Küll naad wõtsid pole õni karrata ja möllata.

Teisel päwal wanna emma hüab: „Touste tüdrukud teised keik jo koio läinud, mis siis teie odate?“

Ei naad waesed sanud tousta, oksendasid, pihherdasid, Pea haige, rindus pistab, köht ja selg ning käed, jallad, keik on tullist wallo täis.

Näddal otsa nemmad waesed woõras maias pitkali. Perremehhed wihhastasid, lastsid lahti, wõtsid teisi, saatsid käsko ütlemä: „Polle tarwis ennä tulla, ootke jälle talguid!“

W.

Wihm, wars, wärraw, wahhib, wanna, watab, wok, willad, woi, wõttab, waht, wennad, wõrk, witsad, wisud, wõ, Willem, warfi, wasto, wiimne.

Wihma tulli sorrinal mahha, nago oawarrest. Saksa troska pörab ouewärrawast fisse. Üks laps wahhib läbbi akna. „Dih hea, wanna herra. Ma tunnen küll. Ta andis mulle ükskord saia, ma wõtsin wärrawa lahti, se sui, kui temma poeg Kikkiperre soos tedred lastis. Suur kunninga peälit, ja wisud jallas, kui ta siit mödaläks jahhi peäle soosse. Ei neil sakstel polle uhkust ühtegi.“

Wanna halli peaga lahke mees astub tuppa, mantel tilgub agga wet, ütleb: „Terre lounat, head innimesed, kas lubbate ullu alla tulla.“

Mul on hulk paberid liggi, sawad märjaks, suur kahjo."

Perrenaene pallus mahha istuda pingi peäle. Saks watab nende tööd. Emma kedrab wolkki, wannem tüttar krasib willo, teine lööb woid, kolmas wöttab wahto leme peält. Wennad, üks koub wörko, teine palmib paio witsstest forwi, kolmas teeb wiiskusid. Tüdruk koob kirjo wööd. Perremeest polle koddo, moisateul.

Herra pistis siggari (ehk tubbakarulli) suhho, piisoke wiks pois Willem warfi tuld toma ahjust.

Wihm olli taggasi jänud, pääw paistis jälle selgeste. Wanna lahke saks ütles perrenaese wasto: „Kas teate, mul on nenda hea meel teie tööst ja tallitamisest, et lubbage, ma tahhan teie lastele nattokest saiarahha kinkida."

Perrenaene andis herra käele suud, ütles: „Olge terve lubbamast."

Herra andis igga lapsele 10 koppikat hõbedat; tüdrukule 20 koppikat; perrenaesele ühhe wanna Kadrina taaldri, surem kui hõbberubla. Jättis Summalaga, astus troška peäle, jubba sõitis.

Keige perrerahwal rööm. Wannem tüttar ütles: „Summal õnnistago temma te reisi tänna-pääw, ja kui ta wiimne tunnike tulleb." Tüdruk ütles tasfakeste: „Se sündko nenda: Amen."

Pisfoksesed kirjotusse tähhed.

a b c d e g h i j k l

m n o p r s t u v.

ä ö ü.

Sured kirjotusse tähhed.

A B D E G H

I K L M N O

P R S T U V

Poiste nimmed.

Ado. Hans. Jaan.

Jurri. Karel. Maddis.

Mart. Mikkel. Tomas.

Tõnnis. Adam. Andres.

Krustan. Hendrik Ja-
kob. Juhhan. Josef. Otto.

Hannus. Laur. Mats.

Pert, Peter, Pilt,

Rein, Tuit, Willem.

Tütarlaste nimmed.

An, Ena, Kadri,

Kai, Liso, Madli,

Mai, Mal, Marri,

Reot, Anno, Ello Jula,
Leno, Tio.

Weel on sakste meeste: ja naesterahwa nimmed,
mis ka monned tallorahwawannemad sowiwad omma
lastele panna: agga meie ei arwa sest ühtegi, waid
panneme sedda uhkusseks. Iggal linnul omma laul,
ja iggal rahwal ommad nimmed.

Näddala päwad.

Pühkapään, Esmaspään,
Teisipään, Kesknäddal,
Kolmapään, Rede, Lau-
pään.

Kude nimmed.

Keäriku, Kündlaku,
Paastoku, Pürriku, Lehhe-

ku, Janiku, Heinaku, Lei-
kussoku, Mikkliku, Rojaku,
Talweku, Touloku.

Zähtpäwad.

Tönnissepään. — Kүүn-
dla-, ja Maddisse pään. —
Wastla-, ja Paast-Maria
p. — Kärjalaskmisse-, ja
Künni p. — Wolbri p.
— Jani p. — Heina Ma-
ria-, Karusse- ehk Marreti-

ja Jakobi p. — Lauritse,
Rukki Maria- ja Pärsli
p. — Matteusse ja Mikkli
p. — Hingede, Mardi,
Kadri- ja Andresse p.

Nelli aasta osfa.

Kennvade. Iui. Suggise.
Tälve

Rohtude ja wilja nimmed.

Herned. Läätsed. Oad.
Kapstad. Kalid. Väi-

rid. Käerad. Odrad. Ruk-
kid. Weissud.

Pude nimmed.

Haab, Jallakas, Kädda-
kas, Kask, Kuusk, Mänd,
Paio, Pärn, Pihhelgas,
Saar, Sarrapu, Tam,
Tommingas, Törnaru,
Wahher.

Linud.

Warblane, Peäsokenne,

Leoke, Kanna, Hanni,
Part, Arrakas, Kul, O=
kul, Kotkas, Warres,
Ronk (ehk karen,) Pü,
Teddor, Meigas, Lagled,
Luiked, Kurred.

Kallad.

Räimed. Heringid. Rä=
busjed. Purrikad. Ahne=
nad. Särjed. Wimmad.
Angeriad.

Lomad, kel nelli jalga.

Huur, Pot, Kas, Koer,
Lamma, Kits, Lehm,
Hobbone, Rebbane, Hunt,
Karro. Pödder.

Nelli asja, mis iggalt poolt leitakse.

Ma ja nesi, Turul ja
Aulli.

Nelli asja, mis mitte iggalt poolt ei leita.

Waskrahha. Hõberahha.
Kuldrakha. Paberrahha.

Kirriko ammetid.

Kirikomees. Võõrmünder.

Koolmeister. Köster. Op-

petaja. Praus. Piiskop.

Sured pühhad.

Joulo. Lihhavõtte. Nelli-
pühke.

(Küllaleib I jaggo.)

(Eastele järrele kirjutada pliatsi pulgaga ehk sülle
otfaga pabberi lehhe peäle.)

Solle mees nahhetab neo täie
kulda neo täie mulla wasto.

Tuppet ehhitakse, möök jääb
rooste kätte. Iho kallis rüdis,
hing sandi hiljudes.

Sadan pannel munna fuid-
dame peskase, et sest peab
põrgomaddo väljatullema.

Kui püüdja metsas jüüba
sühkest sinast on kinnihäkka-
nud, siis on ka linnakesjel
warfi ots kä.

Pisfokesest argrust läbbi kuit-
leb nesi sisse, nimaks narub
suur laen põhja.

Meie loppäevad lähvad ruttu
mööda, nago narri, ja kaunad
ärä, nenda kui suits karub.

Sep karub rauda, ni karub kui
ta kuum on, saab ta külmaks
läinud, siis ei hakka enam
hamer peäle.

Surm kishub mitto pattuist-
pöörmatla meest ni äkkiste
siit ilmaft ärra, nago jie wo-
las wesfi nuib furnud kalla
rutto eddasi süggana sure
merre pohja.

Kui meie patto himmud
saaksid ka haamriga purruks
peksetud, agga siiski wanna
patto juur jääb ikka sisse.

Wannal mehhel seisab surm
silma ees, norel mehhel käib
surm selja tagga.

Ostego mesfilased ellavad
lilledesees, nenda nagga hinge
mõtted ellavad taenarikis.

Mis agga lubjatud sein on,
se tulleb makha, agga mis
kindel müür on, se jääb
seisma.

Jämmeda pule olgo kange-
mad hobid, enne kui ta makha
sulleb.

Hea laps ei falli mitte, et
temma isa ehk emma teotakse.

Wõib olla, et laudad on jubba
süweskil teigatud, kust sinno
surnokirist peaginvalmistakse.

Surregem enne surma, et
meie surmas ei surre.

Riist aiab palvele, filma-
veski pannub põlveid mahha,
ja kurb meel võttab ramato
lahki.

Summata sanna on peget,
kelle sees meie omma rojusse
mürgid savenähka ja tunda.

Ei ühhest hobist sulle pu
mahha, eyga ühhest palvest
inglitte näggi.

Se on hirmuis asfi, kui ikko
kohke, ja hing wilto, ehk kui
kenna pallenäo al ellab huk-
kaläinud waim.

Süddamelik palwe on wötti,
mis Jummalta warranduste
laeka lahti wöttab.

Meie mälestus on kui rehke
soäl, kust hea willi kukkub
läbbi, agga kõlkad jännad sisse.

Pühka waim on kui puhkas
suike, mis ommad jallad ei
sahhaks rojase kokka peäle
mahha panna.

Meil on jo teäda, et se ma-
ilma suiffotubba ei olle meile
jädanaks asfemeks antud.

Ristiunnimesse riimfed teud
peavad parremad ollema,
kui temma esimesfed.

Mis on need seäse pistmised,
mis sin meid väenavad, selle
iggavesse aru vastu, mis meile
seäl peab ilmutud sama.

Waimoello juures on se luggu,
et kes seisma jääb, se hakkab
jubba taggasi pöörama.

Midda rohkeminne lind
sulgi saab, sedda kõrgeminne
saab ta lennatud.

Sinno ellopäike on jubba
ohto pole wawnud, ja surm
kustutab so küündla ärra,
enne kui arwad.

Panne iggapään ommad
teud soäla sisse, ja soäla
neid hästi läbbi, nago nisse
soälutakse.

Kui Jummal panneb omi-
ma kät meie selja peäle, siis

pangem meie omma kät om-
ma ju peäle.

Warrastud leib on esiofta
kül hea, agga nimaks lähhäb-
ta nago kiirniks juus. Wata
ette, us sambla sees, ja
maddo poofas.

Meie süddame ämber on
Jummala armule ni hirm-
faste ärrakuivanud, et ta ei

pea sedda Jummalä armo-
wet ennä kinni.

Luggematta lapsokke ütleb
kül: „Isä, emmä käskis!“
agga luggend innimenne peab
isä teädma, kuhho ta astub.

Küllaleib II. jaggo.

Kas mudda peab muddaga
ärrapesfema? Eks ta siis
tähhä neel mustemaks!

Kui so süddames ep olle
halledat meelt, siis ei pea so
suus ka mitte konnra janna
llema.

Aega ei ja poest osta, ei ka
müda ladat; saab ta kord
käest läinud, ei so kegi tag-
gasi! Selle peäle mötle ka.

Sinno laen on jubba äre
tasfa net täis, miks ja siis ei

hüa felle pole, kelle wäe alla
ka tuul ja merre peavad
heitma.

Rahwaks wakkib öisfates
omma ohkaid; ei ta kule
palludes paradisi lauloheält.

Kui so ello tunnikel furmas
jubba seisma jännud, ei siis
anta sulle aega, mitte musta
küne wäärt.

Kelega tappetakse ka naimoelle, ja silmaga rikkuetakse ka abbiello.

Kes hobbese warrastab on warras, agga kes waljad nõotab on ka warras. Sepärrast ärra rägi mitte ennam: se on pisfoke pat!

Mailma rööm on kui neetilik ämbri külges: Jummalta rahho on kui otfata merrenessi.

Mailma ello on törwakünäl
kesköse: naimo-ello on päwa
paiste louna aego.

Maia täis kulda ei wotta
peo täit kurbdust süddamest
wälja.

Meie südda on ni walmisspah-
ha nasto wõtma, kui tael tuld,
ja wakha pitserit, kui käsn
wet, ja leht sirtti.

Pabberist klüstertud sein
ei hoia mitte suretükki kuuli
wasto; ja ilmalik rikkus ei
kustuta mitte kurja waimo
tullisid noli.

Meil on taewatööd teha, se
ei anna aega, maailmaga
rõõmus olla.

Ikka parrem wähhema felt-
siga taewasse sada, kui sure-
ma hulgaga pörgrusse minna.

Argipäeval minne Martale
abbiks maiatõ" juures: pühha-
päeval olle Maria feltfimees
kirriko tee peäl.

Kui armastus panneb jal-
lad käima koggodusfe koia
pole, siis se te on peagi ärra-
kändud eddasi taggasi.

Kes kitsast närranast
sahhab sisseminna, se peab
kummardama.

Mitmel mekkel fadda head
könned, agga mitte ühtainust
head teggo. Lehti küllalt,
vilja ühtegi.

Oh ärka ülles patto innest,
ja ärraeksind lambatal!
Kui teine pühapään on
tulnud, siis maggad rahkest
mulla al.

Kui ja kirjast loed, siis
räägib Jummat sinnoga: kui

Ja süddamest loed, siis rägid
sinna Jummalaga.

Tulleb mulle pahha mõtte,
astun Jezu risti ette; ei se
anna himmo täita, patto
sülles nalja keita.

Mul on parrem meel sest, kui
üks innimenne kaebab omma
naese süddame loo pärrast,
kui et ta kaebab omma naese
ellopõlve pärrast.

Jurelinne mees on rõõmus, et
ta ennefe melest ni nägga hea
on; allandlik hing on kurb,
et ta omma teäda ni nägga
pahha on.

Wagga hing saab risti läbbi
weel naggamaks; agga kurri
hing saab monnikord felle
läbbi weel kurjemaks.

Sutted lendavad ütles Aule
kätte, kuld nauru mahha

Ma peäte. Surelinne surus-
telleb, allandlik lööb filmad
mahha.

Kui innimenne ei kannä
hoolt omma hinge önnistusfe
eest, siis on nenda, nago üks
innimenne lasfeks ennaft el-
lavalt haruda mahhamatta.

Mailma rahvas nahhetab
terve wiljakandja pu ühhe
ainfa surmaouna wasto.

Kui laps saab ilmale sün-
dinud, siis ta kiskendab warsti:
ja kui hing saab. Waimust
sündinud, siis ta pallub warsti.

Wanna moistofanna ütleb:
„ Kus Kristus kirrikut
kinnitab, kül kurra kabbe-
lit kõrwa.“

Tanna felleetamine olgope-
as, ja käsfo armastus südda-
mes, se on ellopu önnistusfeks.

Patellab kül ikka innimese
sees, agga innimenne ärgo el-
lago ilmas patto sees. — Ar-
na järrele, et sa arrojaad,
mis se tähhendab.

Ristinilletsus felletab kirja,
kinnitab usko, õppetab pal-
wet, surretab lihka, pükhit-
seb hinge.

Kui lilleaedas istutud til-
led närfivad, kas olleks kolm

kaervo seäl aia sees, kui ep olle
kastjat, kuivanad keik ärra.

Sul ei pea mitte uus film,
ehk uus kõrv ollema, egga ved
käed ja jallad: waid sa pead
uus innimenne ollema keige
ihko, keige hinge polest.

Keik ilmatik asfi on kui
weenaht, kui lendaw warri,
kui tühjad lestad, kui pör-
randa pühkmed.

Meie hing olgo seäl, kus
tedda weel mitte ep. olle se
on saenas,) agga ärgo olgo
mitte selle sees, kus ta alles
nüüd on, se on waenas.

Oh sa peaksid jooksuma, kui
pödder ülle wälja; sa peak-
sid lendama, kui truke ülle
metša; — ikka omma hinge
önnistusse pole.

Meie risti õppetuse wiis peatükki.

Esimesse peatük.

Summala kümnest käsust.

Esimesse käs.

Minna ollen se Issand, sinno Summal. Sul ei pea mitte teisi Summalaid ollema minno kõrwas.

Teine käs.

Sinna ei pea mitte Summala omma Issanda nimme ilma asjata suhho wõtma; sest Issand ei jätta tedda nuhtlematta, kes temma nimme kurjaste prugib.

Kolmas käs.

Sinna pead pühhapäwa pühhitsema.

Neljas käs.

Sinna pead omma isä ja omma emma auustama, et sinno käsä hästi käib, ja sinna kaua ellad Ma peäl.

Wies käs.

Sinna ei pea mitte tapma.

Kues käs.

Sinna ei pea mitte abbiello ärrarikkuma.

Seitmes käs.

Sinna ei pea mitte warrastama.

Kahheksas käs.

Sinna ei pea mitte illekohhut tunnistama omma liggimesse wasto.

Ühheksas käsk.

Sinna ei pea mitte himmuštama omma liggimesse kooda.

Kümnes käsk.

Sinna ei pea mitte himmuštama omma liggimesse näest, sullast, ümmardajat, weiksid, egga muud, mis temma pärralt on.

Mis ütleb nüüd Jummal keikist neist-sinnatsist käskudest?

Temma ütleb nenda: Minna se Jõsand, sinno Jummal, ollen üks wägga wihhane Jummal, kes wannematte pattud nuhtleb laste kätte, kolmandamast ja neljandamast põlwest sadik, kes mind wihkawad. Agga neile, kes mind armastawad, ja minno käskud peawad, teen minna head tuhhandest põlwest sadik.

Teine peatük.

P ü h h a s t r i s t i u s s u s t .

Õ s s i m e n n e ö p p e t u s .

L o m i s s e s t .

Minna ussun Jummal se Jõsa, keigewäggewama Taewa ning Ma Poja sisse.

Teine õppetüs.

Ärralunnastamisest.

Minna ussun Jesusse Kristusse, Jummal aino Poia, meie Jõsanda sisse, kes on sadud pühhasst Waimust, ilmale todud neitsist Mariast, kannatanud Pontsiusse Pilatusse al, risti lödud,

furnud ja mahhamaetud, alla läinud pörgohauda; kolmandamal päwal jälle ülestoušnud furnust, üllesläinud taewa, istub Jummalä omma keigewäggewama Issa parremal kael, seält temma tulles kōhnut moistma ellawatte ja furnutte peäle.

Kolmas õppetüs.

P ü h h i t s e m i s s e s t.

Minna ussun pühha Waimo sisse, üht pühha ristifoggodust, pühhade õsfasamist, patude andeksandmist, lihha ülestoušmist ning iggawest ello. Amen.

Kolmas peatük.

Pühhast Issa meie palwest.

Issa meie, kes sa olled taewas, pühhitsetud sago sinno nimmi, tulgo meile sinno riik, sinno tahtminne sündko kui taewas, nenda ka Ma peäl, meie iggapawast leiba anna meile tannapääw, ja anna meile andeks meie wõllad, kui meie andeks anname omma wõlglastele ning ärra sada meid mitte kiusatusse sisse, waid peästa meid ärra sest kurjast; sest sinno pärralt on se riik, ning se wäggi, ning se au iggawest. Amen.

Neljas peatük.

P ü h h a s t r i s t m i s s e s t.

Mis on ristminne?

Ristminne ep olle mitte paljas wessi, waid nisuggune wessi, mis Jummalä kaskus on seätud, ja Jummalä sannaga ühtepandud.

Mis Jummalala fanna se on?

Kui meie Issand Jeesus Kristus ütleb Matteuse ramato wiimses peatükis: Minge ja õppetage keif rahwast, ja ristige neid Jummalala se Issa, ja se Poia, ja se pühha Waimo nimmel.

Wies peatük.

Pühhasi Altari Saakramentist.

Mis on Altari Saakrament?

Se on meie Issanda Jeesuse Kristusse tõsine ihho ja werri leiwa ja wina al meile ristirahwale süa ja jua, Kristussest ennesest seätud.

Kus on se kirjotud?

Kenda kirjotawad need pühhad ewangelistid, Matteus, Markus, Lukas ja pühha Paulus: Meie Issand Jeesus Kristus sel õsel, mil tedda ärraanti, wöttis leiba, tannas, murdis ja andis omma Jüngrittele, ja ütles: Wõtke, söge, se on minno ihho, mis teie eest antakse, sedda tehke minno mällestusseks.

Selsammal kombel wöttis temma ka karrika pärrast õhto sömaaega, tannas ja andis omma Jüngrittele, ja ütles: Wõtke, joge keif seält seest, sesinnane karrikas on se uus seadus minno werres, mis teie ja mitme eest ärrawallatakse pattude andeksandmisses; sedda tehke, ni mittoford, kui teie sest jote, minno mällestusseks.

Lapse palwed.

Hommiko palwe.

Minna tännan sind, minno armas taewane
 Issa, Jesusse Kristusse sinno armsa Poia meie
 Issanda läbbi, et sinna mind minnewal ösel olled
 armolikkult hoidnud ja kaitstud feige ihho ning
 hinge kahjo eest. Minna pallun sind, anna mulle
 armo, et minna wõiksin ommad pattud süddamest
 tunda, kahhetseda ja mahhajätta; ning anna mulle
 andeks feik minno pattud ja eksitused, misga minna
 sind ollen wihhastanud; kaitse ja hoia mind sel-
 sinnatsel päwal armolikkult feige patto, kurja ning
 kahjo eest, et feik minno mõtte, sanna, teggo ja ello
 woiks sinno mele pärrast olla. Sest minna annan
 omma ihho ning hinge, meie üllema wallitseja ja
 feik muud üllemad, meie wannemad, suggulased,
 waenlased, feik ristirahwast, ja feik, mis mul on,
 sinno holeks; sinno pühha Waim wallitsego mind,
 sinno pühha Ingel olgo minno jures, et kurri waen-
 lane ühtegi melewalda minno peäle ei sa, Amen.

Sõma palwe.

Keikide filmad lootwad, Issand, sinno peäle,
 ning sinna annad neile nende roga ommal aial.
 Sinna teed lahti ommad helded ja rohked käed, ja
 täidab feik, mis ellab, hea melega.

Uu olgo Summalale Issale, Poiale ja pühha
 Waimule, Amen.

Shto palwe.

Minna tännan sind, minno armas taewane
 Issa, Jesusse Kristusse sinno armsa Poia meie
 Issanda läbbi, et sinna mind minnewal päwal olled
 armolikkult hoidnud ja kaitstud feige ihho ja hinge

kahjo eest. Minna pallun sind, anna mulle armo, et minna woiksin ommad pattud süddamest tunda, kahhetseda ja mahhajätta ning anna mulle andeks keif minno pattud ja ekfitussed, misga minna sind ollen wihhastanud; kaitse ja hoia mind selsinnatsel öfel armolikkult keige patto, kurja ja kahjo eest, et keif minno mötte, sanna, teggo ja ello woiks sinno mele pärrast olla. Sest minna annan omma ihho ja hinge, meie üllema wallitseja ja keif muud ülle-
 mad, meie wannemad, suggulased, waenlased, keif ristirahwast, ja keif, mis mul on, sinno holeks; sinno pühha Waim wallitsego mind, sinno pühha Ingel olgo minno jures, et kurri waenlane ühtegi melewalda minno peäle ei sa, Amen!

Paulowisid.

Rüüd saab 49, keige tutwamat kirriko laulowist, wälja wallitsetud lastele pähhä öppida. Nemmad öppigo agga ühhestteistkümnest aastast igga aasta 7 kätte, siis on lugemise aial seitsmeteistkümne aasta sees keif neile tutwad. Numbrid on wähhema Punseli laulo ramato järrele, mis pool rubla hõbbedat massab, jure pandud. Koolmeister peab neid jubhatama, et naad pärrast isse moistwad üleswõtta hakkatusse heält ja numbri arro. Ja Jummalale hea Waim saatko neid tasfaje tee peäle, nende hingede ärratamisfeks, ja Temma pühha nimme auuks ja kitussfeks.

I. 11 aastat.

Mo südda! ärta ülles	12
Oh Jesus Kristus! tulle sa,	31
Jesus, tulle minnule,	59
So hing, oh Jesus! tehko mind	37
Ma tullen taewast illewelt,	38
Rüüd Jummalale auustust	15
Kes Jummalat ni lassseb tehha,	143

II. 12 aastat.

	Nr
Mu, kitus olgo iggawest	199
En sull, kui kardad Jummalat,	30
Jummal, Ma ning taewa Loja,	174
Wõtta nüüd Jesandat, wäggewat	96
Armas Jesus! awwita,	169
Oh! wõtkem Jummalat	229
Nüüd hing'wad inaimessed,	117

III. 13 aastat.

Hinge peioke, Helde Jesuke!	157
Oh armo juur, Mo pat on suur,	108
Jesus, húa mind ilmast, et ma sind	53
Sull', sull' Jehowa! tabhan laulda,	152
Oh pühha laps! kes Sind näáb süddames,	72
Nüüd paistab meile kauniste	342
Nüüd on se pääw jo lõppenud,	18

IV. 14 aastat.

Eddast, Eddast! Sion! minne	323
Ma tännan sind, Et olled mind,	25
Rül sa helde Jesus tuled,	91
Jummal, wäggew wallitseja,	189
Nüüd põlgan minna rõõmsaste	241
Jesand, omma wihha sees	279
Mo ello Kristus isse, mo kasso surrema	2

V. 15 aastat.

Arka ülles minno südda	290
Tulge, ristiinimesed	288
Jesus, surma ärrawoitja,	300
Mo armas Jesus, minno rõõm!	207
Ma kiitlen ükspäinis neist werrisist	76
Eks mo kobbus tänno tehha	339
Üllem preester! kes sa tõest	62

VI. 16 aastat.

	Nr
Ma tahhan jätta mahha	245
Jesu ristist Tahhan räkida	350
Sa meie lotus, Jesuke!	129
Dh Jummalala lapsed! kuis armoga luggu?	307
Minno südda, römustelle,	305
Armas Jesus, armastaja!	294
Dh kui õnsad on need pühhad	77

VII. 17 aastat.

So peäle, Jesand! lodan ma	123
Jesus minno römustus, maggus	213
Jesus, õnnisteggia, On mo lotus, funni	161
Dh Jesus! sinno wallo,	237
Dh leinagem! Ring kaebagem!	99
Dh Jesus! üllem abbimees,	204
So fanna meile finnita	28a

50. Meil tulleb abbi Jummalast,	316
---	-----

Üks laul selle wiisi järrele.

Parbi ram. Nr. 7 e.

Õia meid ja õnnista omma kalli armoga; sinno palle õnnistus olgo meie walgustus.

Anna omma rahho ka iggapääw ja lõpmatta, siis wiib pühha Waim meid tõest Jesu hõlma iggawest.

Amen, Amen, Amen, Riitke Jesu nimme. Meie Jesand olled sa, essimenne, wiimne ka.

Laulowiside nimmed saksa keele.

I. Bom 11ten Jahr.

Wach auf, mein Herz, und singe
Herr Jesu Christ, dich zu uns wend'

Jesu, komm doch selbst zu mir
Die Seele Christi heil'ge mich
Vom Himmel hoch, da komm ich her
Lobt Gott, ihr Christen, allzugleich
Wer nur den lieben Gott läßt walten.

II. Vom 12ten Jahr.

Allein Gott in der Höh' sei Ehr'
Herr Gott, dich loben alle wir
Gott des Himmels und der Erden
Lobe den Herren, den mächtigen König
Liebster Jesu, wir sind hier
Nun danket alle Gott
Nun ruhen alle Wälder.

III. Vom 13ten Jahr.

Seelenbräutigam
Ach Gott und Herr
Jesu rufe mich
Dir, Dir, Jehovah, will ich singen
Du heiliges Kind
Wie schön leucht' uns der Morgenstern
Nun sich der Tag geendet hat.

IV. Vom 14ten Jahr.

Fahre fort, Zion
Ich dank' dir schon durch deinen Sohn
Liebster Jesu, du wirst kommen
Unser Herrscher, unser König
Was Gott thut, das ist wohlgethan
Straf' mich nicht in deinem Zorn
Christus, der ist mein Leben.

V. Vom 15ten Jahr.

Werde munter, mein Gemütthe
Freu dich sehr, o meine Seele
Jesu, meines Lebens Leben

Mein Herzens Jesu, meine Lust
 Ich rühme mich einzig
 Sollt' ich meinem Gott nicht singen
 Höchster Priester, der du dich.

VI. Vom 16ten Jahr.

Balet will ich dir geben
 Ich will's wagen
 Du unser auserwähltes Haupt
 Ihr Kinder des Höchsten,
 Schmücke dich, o liebe Seele
 O du Liebe meiner Liebe
 O wie selig seid ihr.

VII. Vom 17ten Jahr.

In dich hab' ich gehoffet
 Jesu, meines Herzens Freud
 Jesus, meine Zuversicht
 O Haupt, voll Blut und Wunden
 O Traurigkeit, o Herzeleid
 Herr Jesu Christ, du höchstes Gut
 Erhalt' uns Herr bei deinem Wort.

50. Ein' feste Burg ist unser Gott.

Trücki wiggad.

Lehbe külges	18	riddas	10	—	noorskaa asfemel, loe:	noorskab
"	"	25	"	10	— Karnäse	" " Karnäse
"	"	31	"	4	— suddame	" " suddame
"	"	44	"	2	— merre	" " merri
"	"	—	"	4	— Nahwaks	" " Nahwas
"	"	45	"	4	— hobbesse	" " hobbose

